

РЕШЕНИЕ

№ 3848

гр. София, 29.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **12386** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. Ч. - гражданин на Република Т. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 24.10.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република България в А., Р. по заявление от 03.09.2025г.

В жалбата са поддържа, че отказът е незаконосъобразен, като с него е нарушено основно право по ЕКПЧ – правото на личен живот. Твърди се че при издаване на отказа са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, мотивите са неоснователни и несъответстващи на действителната обстановка. Оспорва се компетентността на административния орган да преценява дали представеният от заявителя договор за наем в България е фиктивен, доколкото същият носи белезите на реално сключен договор между две физически лица с надлежно нотариално удостоверяване, а фиктивността му може да се докаже само пред административния орган сектор „Миграция“ при съответното ОДМВР при посещение на адрес, след като вече жалбоподателят пребивава в България.

От фактическа страна съдът установи, че И. Ч. - гражданин на Република Т. е подал на 03.09.2025г. в Консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. заявление за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване. По подаденото заявление е постановен отказ от 24.10.2025г., връчен на оспорващия чужденец на 06.11.2025г., като визата е отказана на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ - апликанта не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно, преминаване, или летищен транзит, като допълнително в отказа е посочено: Фиктивно сключен договор за наем с цел получаване на

пребиваване в РБ.

Представена с административната преписка е приложената към заявлението за виза Декларация от българския гражданин Б. Т. Т. с нотариално заверен подпис от 24.02.2025г., според която същият декларира, че е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], вх. 1, което жилище ще предостави на лицето И. Ч. по време на пребиваването му в Република България и е съгласен същият да бъде регистриран на адреса.

Съдът е изискал и приложил като доказателство по делото становището на Зам. председателя на ДА „НС“, изразено в писмо рег. № М-12053/05.12.2025г., което е положително, изразено в Националната визова информационна система. Апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Получено е писмо от Дирекция „Миграция“ с приложено становище рег. № 5373р-1713/16.09.2025г. и докладна записка на група „Миграция“ при ОДМВР – Р., според което е извършена проверка на адреса, обявен като адрес на пребиваване на апликанта, но там не е установен никой. Впоследствие Б. Т. Т. - домакин по визата и собственик, съгласно представения по делото нотариален акт се е явил в група „Миграция“ - Р. и при проведената беседа е споделил, че не познава турския гражданин и че с него се е свързало упълномощено лице, което го е помолило да предостави адреса на турския гражданин. Заявил е също че не знае какви са намеренията му. Цялостният анализ на придобитата информация е накарал компетентния орган от Дирекция „Миграция“ да заключи, че сключеният договор за наем е с цел формално изпълнение изискванията на закона, като са недоказани намеренията за трайно установяване на територията на страната, поради което на основание чл.10, ал.1, т.17, вр. с чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ група „Миграция“ при ОДМВР – Р. е възразила да бъде издадена исканата виза тип „Д“ на И. Ч. – гражданин на Т..

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй оспореният отказ е връчен на 03.01.2025г. и жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на ЗКС в посолството на Република България в Р. Т., издадени от Министъра на външните работи. Същият се явява законосъобразно издаден, при спазване на разпоредбите на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. По чл.25, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Видно от доказателствата по преписката, чуждият гражданин И. Ч. е роден в РБългария с името И. Х. М., изселил се е през 1978г. в Република Т. по силата на Изселническа спогодба между двете

държави и е загубил българското си гражданство. Към заявлението си за издаване на виза представя декларация, че българският гражданин Б. Т. Т., ще му предостави за ползване собственото си жилище в [населено място].

Проверка от Дирекция „Миграция“ – МВР – служители на ОДМВР - Р. на декларирания адрес на пребиваване не е установила собственика на жилището, но след това той се е явил в група „Миграция“ и е дал сведения, че не знае какви са намеренията на турския гражданин. Видно от изготвената докладна записка рег. № 5373р-1697/12.09.2025г. Б. Т. не познава турския гражданин. С Т. се е свързал адвокат Г. П. – негов познат, попитал го дали е възможно да отдаде квартира на турски гражданин и той се е съгласил, подписал договор за наем.

Неоснователно е възражението в жалбата за липса на мотиви за постановения отказ. От представените към заявлението и събрани в хода на административното производство доказателства не може да се установи по категоричен начин желанието на И. Ч. трайно да се установи на територията на страната, независимо, че е роден в България. Договор за наем не се открива по преписката, но е налична нотариално заверена декларация на собственика на имота, че ще предостави жилището си за ползване. От нея не може достоверно да се докаже целта и условията на заявеното пребиваване. Представени са доказателства за наличие на сметка в българска банка, които също не изясняват целта на желаното от заявителя дългосрочно пребиваване. Чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определя процедура, според която консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая, становището на Дирекция „Миграция“ е отрицателно и въз основа на него е постановен отказ от КДЛ, като в хода на съдебното производство не се представиха нови доказателства, които да го опровергават.

Наведените в жалбата основания за нарушение на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, конкретно правото на родения в България турски гражданин на личен живот, съобразно чл.8 от ЕКПЧ също са недоказани. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на личен и семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Жалбоподателят няма сключен брак или семейство на територията на страната, за да бъде засегнато правото му на личен и семеен живот.

Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Ч. - гражданин на Република Т. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 24.10.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република България в А., Р. по заявление от 03.09.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: